

teret den danske atomvåbenpolitik helt tilbage til 1950'erne. Det var jo forkert, det, ministrene sagde til Folketinget. Alene denne ene del af diskussionen her berettiger en forespørgselsdebat, vil jeg sige til hr. Melchior.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Ja, det er da muligt, at CD står ene med synspunktet om selve forespørgslen fremsættelse. Det er jeg nu ikke så urolig for. Husk, at den, der står ene, står stærkt. Desuden nærmest ved jeg, at der er adskillige andre, der har samme synspunkt, selv om de har valgt ikke at sige det heroppefra. Det skal man jo også have ret til.

Jeg er ikke enig med hr. Albrechtsen i, at regeringen har anmodet om undersøgelser efter 1968. Det fremgår jo af forespørgslen, at det har den slet ikke. Det ved hr. Albrechtsen lige så godt som jeg, at det har regeringen ikke. Og jeg mener heller ikke, at den skal gøre det. Den har også afvist det. Og jeg synes altså, at denne debat er en gang historieskrivning, som er meget relevant, men bare ikke hører til i dette forum.

Den mening har man vist lov at have.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil i lighed med en række andre ordførere starte med at takke udenrigsministeren for besvarelsen af forespørgslen, ikke på forespørgernes vegne, skal jeg vel at mærke sige, men dog som interesseret tilhører og ordfører under debatten.

Det er rigtigt, som regeringen siger, og som det er kommet til udtryk, at der med DUPI's rapport er sket en afklaring af situationen, for så vidt angår tiden indtil 1968. Og det er rigtigt, som det også har været nævnt utallige gange heroppefra, at det fremgår, at der i tiden frem til 1968 har været tale om et dobbeltspil fra dansk side, dels over for befolkningen og dels over for USA.

Det er lige så klart, at et grundprincip om, at det er i orden at overtræde spillereglerne på den måde og føre sådan et dobbeltspil, er naturligvis ikke respektabelt. Det er klart, at udgangspunktet må være og skal fremover være, at man siger det til befolkningen, som man rent faktisk gør i udenrigspolitikken, og så argumenterer man for at få opbakning til det. Det er Dansk Folkepartis politik og opfattelse af sagen.

Sådan som debatten har kørt i dag, og sådan som vi har hørt ordførerne, må jeg sige, at mit

indtryk er, at debatten for en meget stor dels vedkommende lyder, som om den er rejst for at kunne retfærdiggøre sig selv. Det synes jeg er trist, for det gør selvfølgelig, at den sådan måske mere saglige debat er vejet til fordel for en debat om, hvordan man skal skrive historien mest korrekt i forhold til, hvad man selv har sagt tidligere, selv har gjort.

I forhold til den redegørelse, som regeringen er kommet med, rejser regeringen jo selv to spørgsmål, som jeg også fra Dansk Folkepartis side vil besvare.

Det drejer sig for det første om spørgsmålet om, hvorvidt der er behov for yderligere undersøgelser vedrørende perioden efter 1968, og for det andet om spørgsmålet om udvidet arkivadgang.

Hvad angår det første omkring nye undersøgelser, vil jeg sige, at det er Dansk Folkepartis opfattelse, at der er behov for en undersøgelse af perioden efter 1968. Men det er vores opfattelse, at det hverken er regeringen eller Folketinget, der skal bestille en sådan undersøgelse. Det skal tværtimod være den frie forskning, som sikrer, at der sker en undersøgelse af perioden efter 1968.

Det er jo egentlig også det, som vi hører alle sige. Men meget få, ser det ud til, er villige til at skabe det grundlag, som så er nødvendigt for, at en sådan undersøgelse kan iværksættes. For grundlaget er jo netop det, som er indeholdt i udenrigsministerens eget spørgsmål nr. 2, nemlig spørgsmålet omkring udvidet arkivadgang. Det siger sig selv, at hvis man ikke har adgang til de arkiver, som danner grundlaget for den undersøgelse, den frie forskning gerne vil foretage, ja, så er det umuligt at foretage en sådan undersøgelse.

Derfor bør vi egentlig ikke tale om, hvorvidt vi principielt er tilhængere eller modstandere af, at der foretages en undersøgelse, men tale om, hvorvidt man er interesseret i og vil acceptere, at der gives en udvidet arkivadgang for at muliggøre en sådan undersøgelse.

Vores udgangspunkt i Dansk Folkeparti er selvsagt, at der skal være så stor åbenhed som overhovedet muligt, og at undtagelsen skal være lukket over for dem, som ønsker indsiget. Her har vi altså et område, hvor der er meget store interesser forbundet både for dem, som ønsker indsigt, og måske også for andre, men i særdeleshed for den danske befolkning, som selvfølgelig er interesseret i på baggrund af DUPI-rapporten indtil 1968 at få klarlagt forløbet også efter 1968.